

Merőben más életforma

1.

Az Ön étkezéséből hiányzik a saláta.

Leli meredten nézi a szemközti plafont.

Hol vannak a levesek?

Szalagfüggöny, a sarokban mellette egy félrecsúszott vércukornapló-kupac.

A karfiol, a brokkoli?

A teraszon odaszáradt galambürülék.

Hol van a csirke?

Pedig milyen takaros kis terasz ez, ha rásüt a nap. Olyan, mintha nem november, hanem április lenne.

Túl sok zabkását és banánt eszik.

Leli elnézést kér, szabadkozik azért, mert kedden ebédre akkor pont két szendvics volt és keksz, de értse meg a főorvosnő, másképp nem megoldható, a nyomtatványboltban, ahol dolgozik, nincs konyha, nincs mikró és hűtő, de ez nem gond, heti háromszor szerinte simán elfogadható, és speciel ő szereti a formanyomtatványok szagát. Kásás a hangja, mint a fagyott almáé. Oké. De reggeli után akkor sem lehet azonnal mozogni, nézze meg, mutatja az émelyítően színes diagramot, minden egyes nap korán reggel háromnegyed órát, urambocsá' másfél órát sétál, ami önmagában jó, na de a mikor! Az nem mindegy! Maradjon nyugton egy órát, és csak utána induljon el, mert először lemegy, utána meg felmegy. Mi? A cukra. Ja. Jó, mondja, és a kutyára gondol, meg a kicentizett reggelekre. Nincs kedve magyarázkodni. Igaza van. Majd akkor korábban reggelizik. Angi, a főorvosnő lánya, aki privát irodai környezetben is Főorvosasszonynak szólítja az anyját, hoz Lelinek egy zsebkendőt. Figyelmes. Nem hagyja, hogy túl sokáig kotorásson az összeroskadt műbőrtáskájában. Amúgy Leli pontosan tudja, hogy csak a kabátzsebében van, a táskájában nincs zsebkendő, de az meg kint van az előszobában, az orra alatti vonal viszont már gyanúsán fénylik. Kell egy gesztus, hogy legalább keresi, mielőtt eléri a fénycsík a felső ajkát. Kap új időpontot, öt receptet, meg még egy zsebkendőt, a bélyegző eltűnik, aztán megkerül, aztán megint eltűnik. A mérleg szerint fogyott másfél kilót. Legalább ez. A vérnyomása megint alacsony. A főorvosnő megsimogatja Leli lapockáját, semmi baj, én a ma reggeli kiborulásomon már túl vagyok, sírjon nyugodtan, mondja, és mosolyog. Persze, hogy Leli sír. Fizet, és kifelé menet leveri a vércukornapló-kupacot. Felesleges motívumhalmozás.

Három hetvenes nő száll fel a Hollandi csárdánál, mindegyikükön kalap és dzseki. Valamilyen faramuci barátnői hálózatot próbálnak bőbeszédűen tisztába

rakni, hogy most akkor tulajdonképpen ki honnan ismer kicsodát hármójuk közül. A legbiztosabb támpont az, hogy a sarkon lakó vörös röntgenorvosné aszszony mennyire szép volt, és mégis milyen hamar meghalt, elvitte a, na, tudja, mi, mell vagy méh, de elvitte. Az egyik nehézkesen leszáll, a másik kettő a végállomásig bolti blokkokat bogarászik. Ez itten a vödrös tejfő volt, háromhatvan-kilenc, és ennek füle is volt, az a felhajtható. Praktikus. A kicsi zsugortejszín drága, de ennél nagyobb kiszerelesben nem veszi már, mert bár olcsóbbra jön ki, de a vége, az. A dzsekije könyöke eközben Leli lapockájában sűrűlödik, susog. Kelleni kellett persze, de szóval a vége az mindig megromlik. Leli azon töpreng, mihez vehette vajon a nő a tejszint. Húshoz tán, vagy szifonba.

Nem mindegy.

Két merőben más életforma.

HÉV, villamos. Három megálló után mégiscsak leszáll, nem bírja ki, le kell mennie az alagsorba, hátha talál maguknak valamit. A férfipulcsik lehangolók, szöszösek és semmilyenek, átmegy a női sorba. Vesz egy maxi kardigánt, amit majd vagy hord, vagy nem. A villamoson a Háda feliratos szatyrot próbálja felirattal befelé fordítani. Reflex csak, nem szégyen vagy ilyesmi. Rátekeredik a nejlon az ujjára, elszorítja. Van benne egy 30-as póló, az ő mérete 14-es. Pizsamának jó lesz.

A Sparnál a kirakat előtt egy hatvanas férfi támaszt elegánsan egy üres kerekesszéket. Lelit nézi meredten. Olyan, mint egy újragondolt Sinatra-lemezborító. Az egyik kezével a fogókát fogja, a másik keze a csípőjén pihen, a lábát meg úgy rakja hátul kacéran keresztbe, ahogyan a fiatal influenzerek szokták a teljes alakos fotóikon. Hol tanulják vajon mindezt. A lényegi pillanatot Leli a trolira felszállva pont elszalasztja. A jármű ablakából már csak azt látja, hogy a férfi egy nőt tol át a zebrán. Ötlete sincs, honnan és hogyan került a nő a kerekesszékebe. Két pattanásos tizenéves csókolózik a forgóban, közben mindkettőnek nyitva a szeme. Emberre támadt egy robot Kínában, olvassa valakinek a válla fölött egy kerületi újságban. Már lila a felső ujjperce a súlyos hadás szatyortól. Miért írnak vajon egy kerületi újságban a kínai robotokról.

Tétova anyagfáradás, megnyúlás, majd határozott szakadás. A kardigán a csillámos trolipadlón hever. Mennyi merőben más életforma.

2.

Elvira szomorú arca fotogén és jól rajzolható, teste körvonala klasszikus. Így született, jó génekkal. Ezt az egész család tudja, és szenved is tőle – ki-ki a saját vérmérséklete szerint. Édesapa nyáron elkíséri a lányokat a strandfürdő, télen pedig a műjégpálya bejáratáig, és pontosan tudja, hogy Elvirára legalább négy fiú vár a pénztár bejáratánál, Kisjulira pedig egy sem. Aggódásának sajnos ilyenkor hangot is ad, amit sem Elvira, sem Kisjuli nem szeretnek. Elvira egyszerűen csak szeretné élvezni a helyzetből adódó előnyöket, Kisjuli pedig simán tudomást venni arról, hogy ez van, és nem hallani, nem látni, hogy az emberek ezt szavá teszik,

de legalábbis konstatálják. Kisjuli szép lány, nem arról van szó, hogy nem. Elvira viszont egyrészt annyira szabályos a pisze kislábujjától a csinos feje búbjáig mindenhol, hogy mellette a sima szépség egyszerűen észrevétlen marad, másrészt Kisjuli négy évvel fiatalabb nála. A dolog érthető, de ettől nem kevésbé bosszantó. Elvira tizenkét évesen nőnek van nézve. Kisjuli nem. Édesapa, ez a szintén gyönyörű ember, ez a fess, gombszemű, néha hiányérzettel küszködő életnagyságú ólomkatona jégpályák, strandok, gimnáziumok előterében, KISZ-kirándulások találkozópontjain, főiskolai társalgók üvegfalára tapadva bosszankodik végig vagy tíz-tizenöt évet. Mintha fogalma sem lenne arról, mit jelent szépnak lenni. Még akkor is bosszankodik, amikor pedig Kisjuli szintén nőnek van nézve. Édesapa fél, hogy hát neki már semmi se elég jó, hogy mi van, ha egész életében nem fog rájönni, mégis mire van szüksége valójában. Szép és hisztérikus nagylánya, két szóval le nem írható kislánya sem könnyítik meg a dolgát egész életében. Édesanya is szenved a maga módján, vagy legalábbis átél dolgokat, amik nem könnyítik meg az ő életét sem, amiről amúgy előre sosem képzelt semmit.

Elvira könnyen jött, eredetileg ketten voltak, de aztán szülés előtt nem sokkal a másik – talán szintén lány – magzat *infernális körülményektől nem mentesen elhalt*, áll a keserű szagú orvosi papírokban. A keserű szagú orvosi papírok arról nem szólnak egy szót sem, Édesanya teste és mentálhigiéniéje pontosan hogyan sérült ezekben az időkben, de a családi legendárium szerint abban az időben kezdte el keksszel tömködni az otthonkái zsebét. Minden altesti összehúzóadás egy fájdalmas káromkodás volt, egy csücsök a szezonális kekszek sarkából, amit nem feltétlenül bekapni, de letörni volt fontos. Letörte és szétmorzsolta, nap végén pedig kiöntötte az amúgy hányáson meg veszélyes hulladékon élő kórházi galamboknak. Édesanya ezek után soha életében nem káromkodott, a legnagyobb durvaság tőle a teringettét volt innentől életében. Azt Édesapa persze senkinek nem kötötte az orrára, hogy volt éjszaka, amikor Édesanya ismeretlen nyelven káromkodott álmában, a fogával tépte a cérnagombokat a monogramos stafírungpárnán, és egyedül Édesapa volt az, aki ezt a titkos nyelvet ismerte. Reggel szemöldökcsipesszel húzogatta ki a cérnaszálakat Édesanya fogai közül, a gyerekeket pedig ilyenkor fokozott óvatosságra intette. Édesanyának fáj a feje, szaladjon már el valaki húsz deka zsúrkekszért.

3.

Május közepétől szeptember elejéig nemigen lehet aludni a szagoktól, a hangoktól és a páratartalomtól, és ezt csak a gyerekek élvezik. A nyár nekik a kialvatlan boldogság, ami nappal éget és simogat, éjjel ringat, de el egészen soha nem altat. Édesanyáéknak a nyár a félében töltött éjszakáké és a nappali botorkálásé. Nehezebb reggel kilépni az ágyból, Édesanya ilyenkor tehát rendszerint émelyeg a fáradtságtól, mint jó háziasszonyhoz illik. Az utcában Ila néni is émelyeg ilyenkor, meg a zongoratanárnő alattuk, meg a karosszéria-lakatos felesége is a nagy ház ikerházi szomszédságában. Nincs ezen semmi meglepő. Ez az utca ritmusa, mindenki más egyéniség ugyan, viszont sokszor egyszerre lépve azok. Munkába,

piacra, temetőbe egyszerre lépnek, a melankólia ugyanolyan burkolatú fürdőszobákban kapja el őket tanácsi bérlakásuk, házrészük, szuterénjük ugyanolyan szorításában. Ugyanakkor éri el őket a sokféle öröm ugyanott: iskolai évnyitokon, szakszervezeti jutalmazásokkor, piacon áruszállításkor és ritkán ugyan, de hálószobáikban.

A nagy házon Édesanyáékkal együtt három család osztozkodik, plusz Kikerle néni, az egyedülálló, öregszagú mámi. Kikerle néni analfabéta, az órát nem ismeri, de gyakran firtatja. Sokszor hajnalban csenget fel Édesanyáékhoz, hogy megkérdezze, mennyi az idő. Általában nyáron, mert akkor nehezebb az alvás, és pont ezért Édesanya sem olyan dühös, mert nem is Kikerle néni ébreszti fel hajnalban, hanem inkább az, hogy nyár van. Eleinte még megkérdezte az öregasszonyt, mégis minek akarja tudni, mennyi az idő, de aztán rájött, hogy ennek semmi értelme. Mégis mi lehetne erre a kérdésre a kielégítő magyarázat.

Édesanyáéké a ház emeleti, a szó isten tudja, milyen értelemben vett polgári része. Olyan, mintha Édesanyáék főbérlők lennének, de nem azok. Társbérlők ők is, de privilégiumokkal. Hozzájuk felfelé vezet a lépcső, és nem lefelé, az ő előszobájuk a legnagyobb és a legvilágosabb, van saját vécéjük, míg a többieké közös, és körbe kell érte menni a házon. A megyeszékhelyi katolikus dalárda ötös számú villaházának emeleti részét kapják meg a tanácstól. Alattuk van két szuterén, az egyik szuterénben a lányok zongoratanárnője, a másikban Bambi néni és Ákos bácsi laknak. Édesapát az egész utca Mérnök urazza. A házbeliek kezdik el, és Kikerle néni csinálja a leghangosabban. Kisjuli és Elvira is szeretik, hogy az apjuk Mérnök úr, és amikor az iskolában a tanárok is így emlegetik az apjukat, a lányok kihúzzák magukat. A zongoratanárnőt, Lányinét nem szeretik, de leginkább azért, mert pont alattuk lakik. Lakhatna az utca végén, sőt, még messzebb, akár egy másik utcában is. Lányinének nincs is férje, mégis Lányiné. Már arra is gondoltak a lányok, hogy a Lányiné egy ritka női keresztnév talán, de sosem merik sem az anyjukat, sem Lányinét megkérdezni. Ha Kisjuli gyakorol, és letér a Chován Kálmán-féle Elméleti és gyakorlati zongoraiskola által megszabott, egyedüli helyes útról, akkor Lányiné sámlira áll, és seprűnyéllel felkopog. Lányinének mindezek tetejébe télen-nyáron savanyú orgonaszaga van, amit – nyári szagok ide vagy oda – még a lányok sem mindig bírnak elviselni. Különbözőségük ellenére Édesanya és Édesapa is így gondol rájuk sokszor, hogy *a lányok*, és a maguk számára is érthetetlen módon meghatódnak, ha találnak *a lányokban* valami közöset. Például az ugyanolyan szagok szeretetét és Lányiné nem-szeretetét. Ennél több közöset nemigen remélhetnek tőlük.

4.

Az igazságos világba vetett hitét Leli korán, úgy három és fél éves korára eldobta magától. Azt sem tudja pontosan, meddig és hogyan érezte magáénak, ha ugyan magáénak érezte valaha is. Már kiskorában is nehéz volt a kivételeket megmagyaráztatnia Anyáékkal, ráadásul az ő egész családja merő kivétel volt. Persze, jogos a kérdés: melyik család nem az?

Bár nem volt könnyű tehát megemésztenie, hogy nem, nem mindig csak az

öregnek halnak meg, és a gyerekek egy idő után nem biztos, hogy mind megtanulnak járni, és hogy a testvérek sem mindig szeretik egymást, valamint van élet a barátságon túl is, de azért a felismerés kifejezetten felszabadítóan hatott egy idő után: hogy semmiből nem következik semmi, vagy ha mégis, akkor tehát nem is következhet másképp, mint ahogyan igen, illetve hogy semminek nincs semmi értelme, vagy ha mégis, akkor az pusztán a véletlen műve. A véletlen meglétét Leli természetesen feltétel nélkül elfogadta. Az egyetlen megnyugtató szabály élete igen korai szakaszában az lett, hogy semmi mások nincsenek ebben a kurva életben, csak véletlenek.

Leli életének egyik legelső emléke az, hogy a falustyáni temetőben sétál az apjával, aki sír. Leli ekkor nem volt több három és fél évesnél, mégis olyan volt neki erre az állóképszerű abszurdíára visszaemlékezni, mintha akkor az apja lett volna a gyerek, ő pedig a felnőtt, és nem fordítva. Az apjának dettó. A három és fél éves felnőtt Leli tehát három és fél éve összes felelős felnőttiségével őszintén fordult oda az apjához.

– Miért sírsz, apa?

És Gyuri harminchat éve összes gyermekig kijelentő módjával annyit mondott Lelinek:

– Mert meghalt a nagyapád.

Oda sem fordult mondat közben a lányához, inkább a nem olyan távoli szomszédos hegytetőt kémlelte. Illetve dehogy kémlelte. Zavarban volt, fájt neki itt és így lenni, hogy miközben ez a kis taknyos hirtelen felnőtté lett a sír mellett, őt magát gyerekké tette.

– És hol van most? – kérdezte Leli.

– Ott a sírban van eltemetve – mutatott Gyuri a nyirkos és laza földkupac felé, a fejét közben még mindig a másik irányba fordítva.

– Ott?

– Ott.

Leli visszafordult, majd egy utolsó pillantást vetve az apja göndör nyakszirtjére elkezdte kézzel kikaparni a sírt. Azt sem tudta, mi az a sír, de hát ha az apja a kupacra mutatott, akkor itt az ideje bővíteni a tudását. A sír tehát egy embernyi földkupac is tud lenni, és nem csak az, amit az apja épp csinál. Persze három és fél évesen nem pont ugyanezekkel a szavakkal gondolta. De ha nagyapa itt van, és apa miatta sír, akkor nagyapát ki kell ásni, és magukkal kell vinni.

Leli máig nem tudja, hogy ennek a gyerekkori emlékek helyrajzilag és kronológiailag melyik részlete felel meg, és melyik nem a valóságnak, és hogy végül meddig jutott a földkaparásban. Valószínűleg semeddig. Talán Gyuri is idejekorán rájöhetett, hogy egy három és fél éves gyerekkel temetőben sírni nem annyira jó ötlet, és azt is megbánta már, hogy egy óvatlan gyermeki pillanatában ennyire hiábavalóan őszinte volt. Bizonyára elhúzta a gyereket a sír mellől, és hazamentek Gyuri falustyáni szülőházába.

Soha nem beszéltek aztán erről. Leli is, az apja is tudta, hogy ebben a temetői abszurdíában Leli felnőtt lett kicsit, Gyuri meg harminchat elfojtott és őszintétlen év után végre megengedhette, hogy gyereknek érezze magát. Az anyja akkor még élt. Gyuri nem is igen értette, hogy milyen homályos eredetű fájdalom ríkatja meg akkor. Sosem érezte kifejezetten, hogy az apjához gyengéd fiúi szálak

fűznék. Talán csak megválaszolatlan kérdései maradtak, ami épp elég volt akkor a kétségbeeséshez. Egy azonban biztos: a párbeszéd és a földkaparás valahogyan megtörtént, az apját Leli pedig három és fél éves korában a falustyáni temető egyik igen magas pontján látta először és egyben utoljára sírni. A többi, amúgy kétségtelenül kevés számú sírását Gyuri már nem a lányának tartogatta.

5.

Van apám létezésének, illetve a létezése milyenségének egy sarkalatos pontja. Magyarázat talán sok mindenre, amire amúgy nemigen lenne magyarázat. Ez a sarkalatos pont pedig nem más, mint a keresztneve. Gyuri nevű apám ötéves koráig Bélának, egészen pontosan Kisbélának hitte magát. Kisbélaként kelt és feküdt, Kisbélaként fordult meg, ült és állt fel, majd indult el először. Kisbélának nevezte magát, ha kérdezték tőle, *mi a neved, kislány*. Kisbélaként kapta az első petyhüdt apai pofonját – *Mi az isten hórihorgas haragjáért kell neked mindig ott lenned, ahol nem kéne!* –, amikor magára rántotta a forró cipőpasztát, és az kis híján az életébe, de aztán szerencsére végül semmijébe sem került.

Nagyanyámnak már apám előtt is született ugyanis egy fia, és ő volt nagyanyám valódi elsőszülött fia, Gyurika. Ez a gyermek, bár házastársi erőszakban fogant – mint előtte és utána az összes többi is –, egészséges volt, jól fejlett, és minden szempontból tökéletes. Nevét apjától, apjának apjától és annak is az apjától örökölte meg. Nagyanyám eléggé el nem ítélnélhető módon eddigre már csak köszönőviszonyban volt az úgynevezett normális étellel, és inkább feküdt, aludt vagy magával beszélgetett – ahelyett, hogy anyai teendőit tisztességesen ellátta volna. Az elsőszülött Gyuri anyjának egyre növekvő mentális zavarával együtt nőtt, növegetett, majd tíz hónapos korában viszonylag hirtelen meghalt. Nagyanyám ugyanis forró kelt tésztával etette meg a babát. A fejlődésben lévő szervezet a kelt tésztát, nagyanyám pedig az elsőszülött fia, Gyuri halálát nem tudta elviselni. Ica, Nagyanyám elsőszülött lánya, aki ekkor már két éves volt, ebben a történetben nem is játszott semmilyen szerepet. Mintha nem is lett volna. Ebben az elviselhetetlen életben fogant aztán három évvel később az apám. Anyja hasában eltöltött kilenc hónapját a névtelenség övezte, majd a keserves szülés után, a gyermekágyi láz első napjaiban gyöngélgő nagyanyám csak annyit mondott nagyapámnak:

– Nem akarok több Gyurikát.

Nagyapám bement a faluba, és apámat Gyuriként anyakönyveztette. Nagyapám nem szólt róla Nagyanyámnak. Nagyapám a nagyanyámat sosem szerette.

Kisbéla öt évvel később bement az iskolába. Ötévesen először lenni egy ismeretlen helyen egyenlő a legnagyobb félelemmel. Kisbéla lépett, nézett és félt, de mindvégig Kisbéla volt. Aztán a tanító bácsi, aki sem aranyos nem volt, sem bácsi igazán, holott a népnyelv – kisbölt, anyja, szomszédok satöbbi – vele ezt korábban igyekezett elhitetni, közölte vele, hogy ő márpedig Gyuri. Ide van írva.

Kisbélának – illetve most már Gyurinak – egy állító helyében öt évet kellett revideálnia. A folyamat nem ment zökkenőmentesen, és a legkevésbé sem csupán egy állító hely idejéig tartott. Gyuri életének nehezebb pillanataiban innentől mindig az jutott eszébe, hogy vajon ha ő mégiscsak Kisbéla lenne, ugyanígy cselekedne-e az adott helyzetben. A benne élő Kisbéla ilyenkor persze hallgatott, és az egész belső önfogadás melót a benne élő Gyurira lőcsölte. Lelivel azóta sem tudjuk pontosan, hogyan viszonyuljunk apánkhoz. Apánk hol Gyuri, hol Kisbéla azóta; még hatvanas éveit derekán bekövetkezett halálában is.

A névadással később is akadt baj a családban. Gyuri soha nem tudott azzal elszámolni, hogy az ő elsőszülött fia, Kisgyuri hogyan lett Kisgyuri. Ő persze, mondta megveszekedetten mindig, ha erre került a sor, nem ezt a nevet akarta, viszont amikor először ránézett Kisgyurira a kórházban, egyszerűen nem történhetett ez másképp. Amíg rá ezt a nevet öt éves korában csupán aggatták, addig Kisgyuri simán csak Kisgyurinak született. Ami az apján lötyögött, az Kisgyurin egyszerűen tökéletesen állt. Így kell Kisgyurinak születni. Nyitott hátgerinccel, de önazonosan. Kisgyuri anyjának sem volt szemernyi kétsége afelől, hogy Kisgyuri végül is tényleg csak Kisgyuri lehet. Éljen soká Kisgyuri. Apám saját élete utolsó napjáig Kisgyurit éltette.

Kisgyuri azóta is él. Nem boldogan, de él.

6.

A kék műanyag ikeás vállfán tegnap reggel óta lóg négy szál, azaz két pár házi-kolbász a két ablak közötti résben. Édesanyám, Kisjuli hozta Miskolcra az első reggeli IC-vel. Még kicsit száradnia kell, az erkélyünk viszont nem fedett, és kamránk sincs, ezért akasztjuk az ablakba. Aggódok kicsit, hogy a kolbászsír majd a ciklameneinkre csöpög, de Édesanya megnyugtat, hogy ebből már nem csöpög le semmi. A ciklámen és a kolbász is a két ablak közötti huzatos öt fokot szereti, Édesanya pedig engem szeret. Édesanya eredetileg azért indult el Budapestre, hogy elhozza nekünk a saját Erzsébet-utalványait, és ha már életemben először nem vagyok otthon, a háromszintes miskolci házban karácsonykor, akkor nekünk itt Budapesten legyen mit ennünk. Túloz persze, én is túlzok. Naná, hogy van mit ennünk. Viszont évek óta lötyög hármunkon (plusz a kutya) az a nagy miskolci ház, és akkor még ez is. A távolmaradásommal tovább lötyögtetem én is. Ezt nem Édesanya mondja, ezt én mondom. Édesanya nem mond ez ügyben semmit. Édesanya ez ügyben is örül, mint annyi minden másnak az életben. Az Erzsébet-utalványokat végül otthon felejtette, de hozta nekünk az ominózus szárazkolbászt, meg a nagy doboz töltött káposztát, illetve egy kettébe hajtott A4-es lapot teleírva Édesapám, Kisgyuri jó tulajdonságaival, ahogyan azt a regényemhez kértem tőle. Ahogyan Leli kérte tőle. A töltött káposztás doboz a hűtőben csak keresztben fér el, akkora. Édesapa jó tulajdonságai három és fél félbehajtott oldalra rúgnak, annyian vannak.

Édesanya tegnap nálam ebédelt, és amíg a tűzhelynél főztem kettőnknek a rizst az előző napi maradék csirkéhez, megjegyezte, hogy már megbocsássak, de

milyen érdekes, hogy a családban mindenki mással ellentétben nekem nem lapos a fenekem. A rizsbe – a családban szintén egyedülálló módon – bacont is szoktam pirítani. Büszkén húztam ki magam. Kis háziasszony, így is hívott még valami más kapcsán tegnap, és ez is jólesett, pedig nem vagyok már kisgyerek. Tudom, hogy meghíztam, de legalább ez. A családi hagyománnyal ellentétben nekem így negyvenen túl tehát viszonylag kerek fenék jutott. Édesanyának Édesanyát amúgy körülbelül tizennégy éves koromig hívtam. Úgy látszik, ez is családi hagyomány nálunk, mint a lapos fenék. Nagytit ő mindig Édesanyának hívta. Én tizennégy környékén valahogy elhagytam, Édesanya pedig nem erőltette tovább. Most megint jólesik így hívni. Rajtam kívül egyetlen velem egykorú nőt ismerek, aki a mai napig édesezi a szüleit. Modoros. Ezek szerint így negyvenen túl én is megmodorosodtam. Isten hozta a modoros Lelit.

Az a lány vagyok, akinek az édesapja – Édesapa – nem beszélt napokig, miután az elsőszülött és annyira várt fia megszületett. Édesapa ott állt a fölszíni műtő ablaka előtt egészen éjjelig, ameddig az elsőszülött fia műtétje tartott, és bár később semmilyen zárójelentést és orvosi javaslatot nem volt hajlandó elolvasni és meghallgatni, annak az első műtétnek az ablakon kiszűrődő fényeiben Édesapa szabályosan megfürdött. Ez volt az első a papírra írt jó tulajdonságai közül. Hogy végighallgatott egy gerincműtétet, majd napokig senkivel sem beszélt. Ezt persze már csak akkor olvastam el egyedül, majd hangosan fel a konyhában a férjemnek, aki amúgy nem is a férjem, amikor Édesanya már nem volt a lakásban. A konyhai papírtörő merev, hajtogatás hatására pedig lapos és éles tárgy válik belőle, ezáltal orrfújásra és szemtörlésre tökéletesen alkalmatlan.

Ma délelőtt, a késői fogmosás közben, 10 óra előtt nem sokkal a privát mobilszámáról hívott fel a diabetológus főorvosnóm. Juli, maga az?, kérdezte. Én vagyok, mondta Leli. A mobiltelefonja tanúsága szerint tizenhárom percet beszélgetek telefonon, melynek során Leli megtudta, hogy a főorvosnő egyeztetett Leli nőgyógyászával, és figyelembe véve az endokrin, nőgyógy és diab eredményeit, mindenekelőtt pedig előrehaladott korát, azonnal el kell kezdeni a lombikot. Nincs mire várni, mondja a főorvosnő Lelinek. Három szó, öt szótag, tizennégy betű, az emberélet útjának dele. A konyhai papírtörő mára sem lett puhább, de a konyha egyelőre biztonságos, akolmeleg hely egyedül mérlegelni. A telefonbeszélgetés végén gyors összefoglaló a férjének, ölelés. Ismételt és visszafogott sírás. Később ketten indulnak el vásárolni, hazafelé pedig Leli elmegy fizioterápiára a vállával. Szereti a kezelést, főleg ha nem felejt el törölközőt vinni magával, és lehet hanyatt feküdni csukott szemmel. Kellemes bizsergés a vállon, a szabadon maradt karja könyökhajlatát a kezelés közben rászorítja a szeméire. Hazafelé egy kutyát lát kikötve a ház elé, a kutya izgatott és ugat, mintha otfelejtették volna. Kutyát is szeretne. Három hónapja, hogy meghalt az első kutyája. Negyven perc múlva kinéz a kolbászok mellől az ablakon, a kutya már nincs ott, hála istennek elvitték. Tigriscsikos volt pedig, azt szereti.

Ennek most lehetne az a vége, hogy nem kellene a lombik, és a mi reggeli csuszamlós és halk, érzéki együttlétünkéből, ami két órával és tizennégy perccel a főorvosnő telefonja előtt teljesedett be, kilenc hónap múlva gyerek születne. Ha ez lenne a vége, Lelinek végre kutyája/kislánya/kisfia születne.